

FREE CINEMA

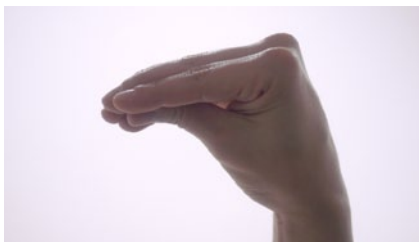
100

20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2014

I'LL MAKE SURE
YOU WON'T BE
DISTURBED.

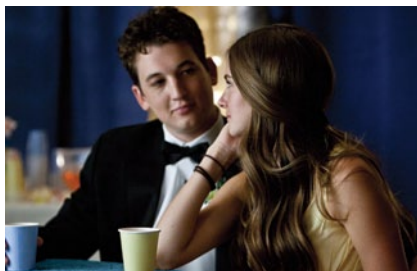


20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2014



Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

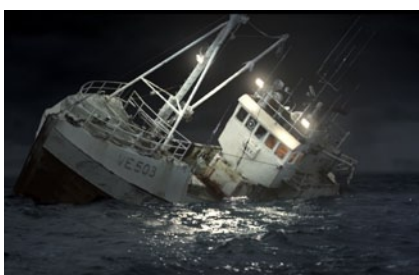
**ΝΥΜΦΗ(Ι)ΜΑΝΙΑΣ:
ΜΕΡΟΣ Β**



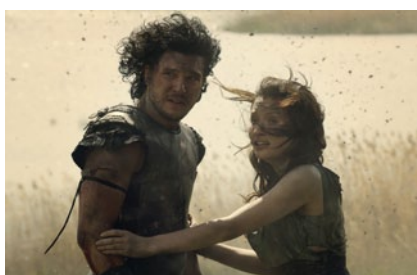
ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟ ΤΩΡΑ



**ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ:
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΜΙΑΣ
ΗΜΙΤΕΛΟΥΣ ΑΝΟΙΞΗΣ**



THE DEEP



**ΦΩΤΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΙΑ**



**BARBIE: Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ
ΤΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ**



LUSTLANDS

CHARLOTTE GAINSBOURG SHIA LABEOUF CHRISTIAN SLATER JAMIE BELL UMA THURMAN STELLAN SKARSGÅRD WILLEM DAFOE
DISTRIBUZIONE: SPENTZOSFILM

CHARLOTTE GAINSBOURG SHIA LABEOUF CHRISTIAN SLATER
JAMIE BELL UMA THURMAN STELLAN SKARSGÅRD WILLEM DAFOE

LARS VON TRIER NYMPH()MANIAC

ΜΕΡΟΣ Β'



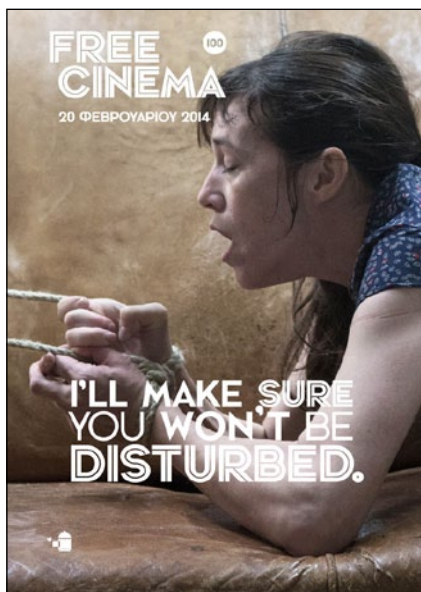
ΞΕΧΑΣΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ



SPENTZOSFILM

seven
FILMS

20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2014



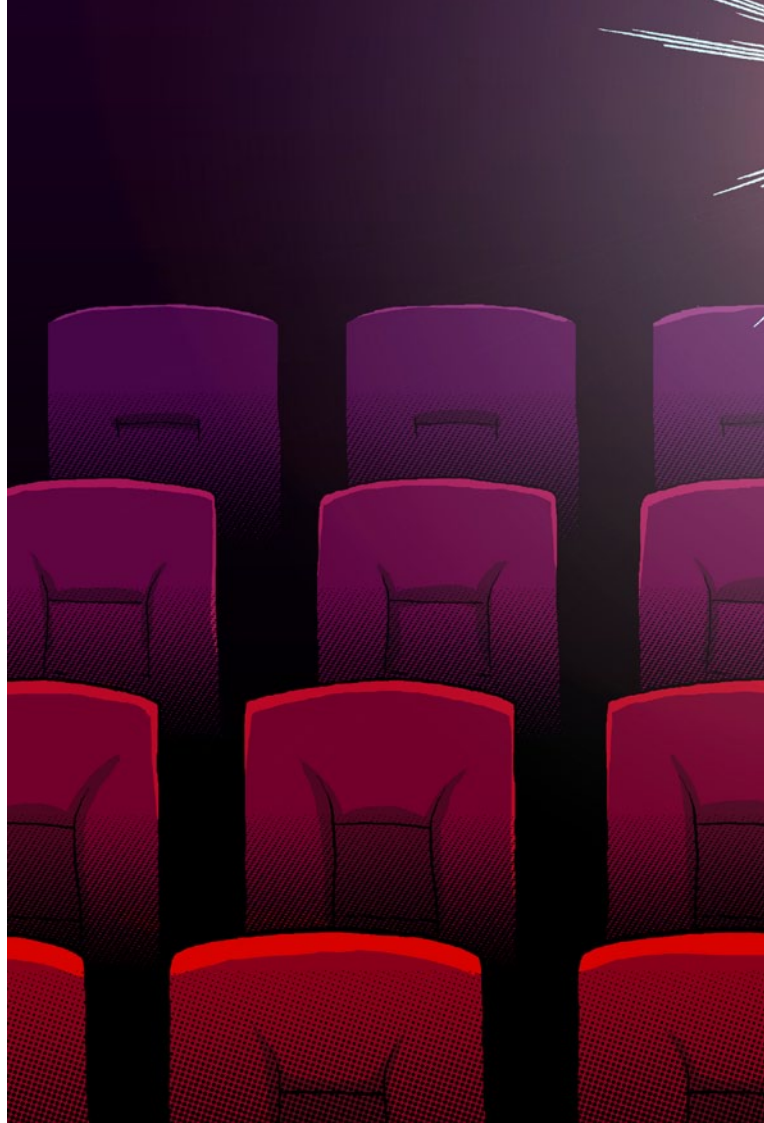
FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #100
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Βικτωρία Μιχαήλ
Άγγελος Μαύρου
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης



FOLLOW US ON



© 2014 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Η πρώτη ταινία στο ελληνικό box-office το περασμένο τετραήμερο έκοψε 24.489. Σε 50 κινηματογράφους. Και δεν έφερε και τα μάρμαρα του Παρθενώνα πίσω! Η κατρακύλα συνεχίζεται, με τα μυαλά (διανομής και προγραμματισμού) στα κάγκελα. Ακόμη.

Το «**Μνημείων Άνδρες**» και ο ντόρος που έκανε ο Τζορτζ Κλουνεί για... τον ελληνικό πολιτισμό (λέμε και κανένα αστείο...) από το Βερολίνο δεν «ψάρωσαν» τους θεατές, που, ευτυχώς, αντιλήφθηκαν ότι μπορούν να κοιμηθούν και εκτός αιθούσης ή χωρίς να καταβάλουν το αντίτιμο ενός εισιτηρίου για ν' ακούνε τις διδαχές του star - σκηνοθέτη ως κομψότατο... νανούρισμα.

Τον τελευταίο καιρό, όλο και σπανιότερα οι θεατές μετατρέπουν σε εισπρακτική επιτυχία κάποιο φιλμ, κυρίως για δύο πολύ συγκεκριμένους λόγους: α) ή η ταινία δεν αξίζει τα λεφτά της ή β) την έχουν **ήδη** δει στο σπίτι τους! Ως επακόλουθο αυτών των δύο συμπτωμάτων, μετριότητες ή φιλμ που αδυνατούν να προσεγγίσουν μια μεγάλη ηλικιακή γκάμα του mainstream κοινού, καταποντίζονται ή και

εξαφανίζονται σε 2 - 3 εβδομάδες διότι, επιπλέον, η διανομή είχε φροντίσει να τις απλώσει **και** σε δεκάδες αίθουσες, με το εισπρακτικό screen average να καταλήγει να μοιάζει με... χαρτοπόλεμο. Όταν, δε, τις έχει χτυπήσει και η «πειρατεία», διερωτάσαι για τη σκοπιμότητα ανοιγμάτων σε άνω των 20 αιθουσών.

Θα μου πεις, τι να παίξουν κι αυτά τα σινεμά; Θα σου πω... όχι άλλη / νέα ταινία **κάθε** εβδομάδα! Έτσι, όμως, υποχρεώνονται να λειτουργούν, όταν τα εισιτήρια 2 - 5 αιθουσών διαιρούνται σε πολλαπλάσιες αίθουσες - και εξαφανίζουν κάθε ευκαιρία ν' αντέξει κι ένα έργο που αξίζει να ανακαλυφθεί στο πιο χαλαρό του. Εκεί, βέβαια, τίθεται ένα άλλο ερώτημα: πόσες ταινίες θα χρειαζόταν να βγαίνουν σε μικρότερα κυκλώματα; Μήπως έχουμε περισσότερα σινεμά απ' όσα πρέπει για να δοκιμαστεί κάτι τέτοιο; Κι εκεί συνειδητοποιείς τη **μεγαλύτερη** ζημιά που έχουν κάνει τα multiplex εδώ και χρόνια! Got it?



ΝΥΜΦΟΜΑΝΙΑΣ: ΜΕΡΟΣ Β (2013)

(NYMPHOMANIAC: VOLUME II)



Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Λαρς φον Τρίερ

Καστ
Σαρλότ Γκενσμπούργκ,
Στέλαν Σκάρσγκαρντ,
Σάια ΛαΜπαφ,
Τζέμι Μπελ,
Στέισι Μάρτιν,
Μία Γκοθ,
Γουίλεμ Νταφόου

Διάρκεια
123'

Διανομή
SEVEN FILMS / ΣΠΕΝΤΖΟΣ

του Ηλία Φραγκούλη

Η νυμφομανής Τζο συνεχίζει την αφήγησή της σε μονοπάτια σεξουαλικής ωρίμανσης, πλέον, και ο ερημίτης - σωτήρας της, Σέλιγκμαν, συμπληρώνει με σοφίες και τσιτάτα από την Ιστορία του δυτικού πολιτισμού. Σε τι... στάση θα τους βρει το ξημέρωμα;

Ας πούμε ότι έχεις όρεξη για μάθηση. Και βρίσκεις μια σπάνια εγκυκλοπαίδεια που σε έναν και μοναδικό τόμο έχει χωρέσει τη γνώση ολόκληρης της ανθρωπότητας. Την επιστήμη, την ψυχολογία, το σωστό και το άδικο της εξέλιξής μας μέσα στους αιώνες. Εάν θέλεις να μάθεις πραγματικά, ανοίγεις την πρώτη σελίδα και ξεκινάς την ανάγνωση. Ο Λαρς φον Τρίερ, φυσικά, σου προτείνει μια άλλη μέθοδο: έρχεται, αρπάζει τον τόμο μέσα από τα χέρια σου και με αυτόν, ορμητικά και δίχως δεύτερη σκέψη, σου ρίχνει μια «σφαλιάρα» τόσο δυνατή που δεν ξέρεις πότε θα συνέλθεις. Μπορεί να μην έχεις απορροφήσει όλη την πληροφορία που επιθυμούσες να καταναλώσεις διαβάζοντάς τον, όμως, το κεφάλι σου πονάει τόσο, σα να ξεπέρασε το όριο της πληροφορίας την οποία μπορεί να καταχωρίσει. Είναι ένα μάθημα κι αυτό!

Το δεύτερο μέρος του «**Nymphomaniac**» συνεχίζεται ύστερα από ένα σχετικά μεγάλο διάλειμμα (τριών εβδομάδων), δε διαφέρει σε τίποτε από το πρώτο, αλλά εξελίσσει τη σχέση της Τζο και του Σέλιγκμαν, με την πρώτη να προσεγγίζει, πλέον, τον ακόμη πιο (δια)ταραγμένο σεξουαλικά ενήλικο βίο της (με το πρόσωπο της Σαρλότ Γκενσμπούργκ να αντικαθιστά σχεδόν ολοκληρωτικά την παρουσία της Στέισι Μάρτιν) και τον δεύτερο να «υποχρεώνεται» σε μια εξομολόγηση που, επιτέλους, μας επιτρέπει να αντιληφθούμε περισσότερο για το ρόλο του, την προσωπικότητά του, αλλά και να εντείνει τις σχεδόν ακραίες διαφορές αυτού του **διπλού**. Εννοείται πως οι θεατές που δεν έχουν παρακολουθήσει το

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Τέσσερις ώρες το φτάσανε η νύμφη και ο αγάμητος το μπίρι μπίρι! Κι αυτή η καφερή, ούτε οι αραπάδες δεν της έκατσαν...





πρώτο μέρος, δεν επιχειρούν να μπουν σε αίθουσα που προβάλλει τούτο εδώ. Και δε θα καταλάβουν τίποτα και θα αγανακτήσουν...

Το σεξ δεν είναι η κινητήρια δύναμη του «Nymph(Ο)maniac», αυτό έχει ήδη γίνει κατανοητό. Αλλά, χρησιμοποιήθηκε για να δελεάσει (ως teaser) και να παρασύρει το θεατή σε μια διαδικασία... φιλολογικού διαλογισμού, που σε γαμάει ακόμη πιο **οργασμικά**, διότι όταν η ηδονή φτάνει ως τον εγκέφαλο... τι να σου κάνουν τα κοντινά πλάνα σε αιδοία ή πέη σε στύση (πολύ περισσότερα σε αυτό το φιλμ) επί της οθόνης! Η Τζο μπορεί να είναι μια νυμφομανής, όμως, η ευχαρίστηση

των επαφών της (ή των στιγμών αυτοϊκανοποίησής της) δε σχετίζεται απαραίτητα με... πατροπαράδοτες στάσεις ή κάθε τύπου διείσδυση. Οι σεξουαλικές της περιπέτειες ταυτίζονται περισσότερο με μηνύματα αυτογνωσίας, δηλώνουν άπλετο πόνο στην προσπάθεια επίτευξης των στόχων της και, πάντοτε, σου βγάζουν τη γλώσσα με χαιρέκακη μοχθηρότητα, έναν μηδενιστικό σαρκασμό που χαρακτηρίζει το σύνολο της φιλμογραφίας του Τρίερ.

Το ανθρωπολογικό στοιχείο, η ανθρώπινη ψυχολογία, οι κοινωνικοί ρόλοι, πάντα υπό το πρίσμα ενός αδιόρατου νόμου του σύμπαντος που θέλει να υπάρχουν αντίπαλες



πλευρές και μέτωπα, το καλό και το κακό, το άσπρο και το μαύρο, το σωστό ή το άδικο, κρίνονται εδώ μέσα από τις συζητήσεις της Τζο και του Σέλιγκμαν, ο οποίος και πάλι δεν αποκαλύπτει κάτι παραπάνω για τον εαυτό του στο δεύτερο μέρος, όμως, μια επιπλέον πληροφορία τον φέρνει στο **άλλο άκρο** από οτιδήποτε χαρακτηρίζει τις ορέξεις της συνομιλήτριας - προστατευόμενης του (ας μου επιτραπεί αυτό να είναι το μοναδικό, μικρό «spoiler» που κάνω μέσα από τούτη την κριτική). Επιτέλους, λίγο περισσότερο «φως» στο παιχνίδι των διαφορών ανάμεσα στους δύο βασικούς χαρακτήρες του πιο ύπουλα γραμμένου - και πολύωρου - κινημα-

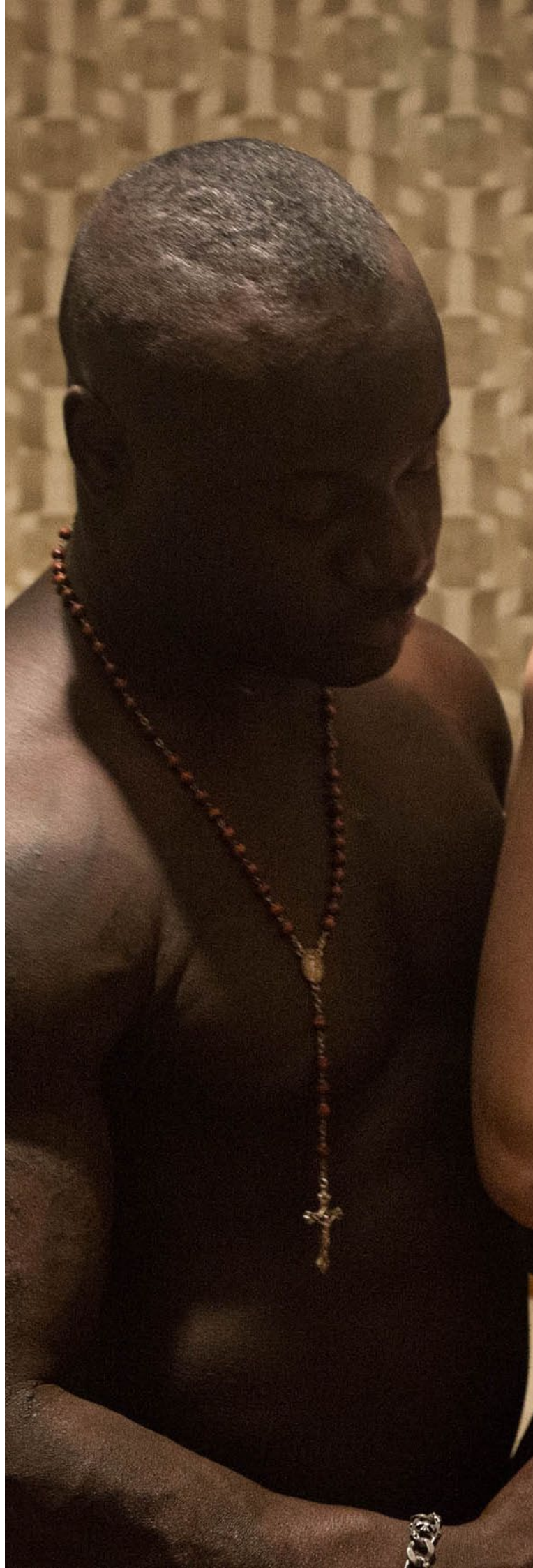
τογραφικού debate στην ιστορία τού σινεμά, θα αναφωνήσεις με ανακούφιση εκείνη τη στιγμή!

Το ζητούμενο με τους διαλόγους τού δεύτερου μέρους τού «Nymph()maniac» δεν είναι να συμφωνήσεις ή να διαφωνήσεις με την ορθότητα του λόγου τού Τρίερ, αλλά να αντέξεις αυτή τη σχεδόν ολοκληρωτική **απόρριψη** του απέναντι στη συμφορά που λέγεται ανθρώπινο είδος (πόσω μάλλον το «πολιτισμένο»...), καθώς αυτό συμπεριλαμβάνει και εμένα κι εσένα, αλλά και την... ατυχή ώρα τής σύλληψης του δημιουργού σε τούτο τον κόσμο! Αυτή τη φορά, η βία με την οποία ο Τρίερ κάνει φύλλο και φτερό τη θρη-

σκεία, την πολιτική, τις τέχνες, την Ιστορία της Ανατολικής και της Δυτικής Ευρώπης, τη δημοκρατία, την έννοια της ελευθερίας ή οποιονδήποτε -ισμό διδαχτήκαμε και πιστέψαμε στους αιώνες της ύπαρξής μας, δίνει νέο νόημα στην αποδόμηση της γνώσης από έναν ορκισμένο μηδενιστή.

Ανάμεσα στο εγκεφαλικό μούδιασμα που προκαλεί το σενάριο και τη μεγαλειώδη σκηνοθετική άνεση με την οποία ο Τρίερ συγκρατεί όλο αυτό το χαοτικό υλικό (ή και τον ειρμό των σκέψεών του), δύο σκηνές (ανθολογίας) μαρτυρούν με τον πιο σκοτεινό τρόπο τις δικές του πεποιθήσεις απέναντι στο ρόλο της οικογένειας και τις σεξουαλικές «αποκλίσεις», διαλύοντας ταμπού και προκαλώντας τη συνείδηση του θεατή. Ο παραλληλισμός της οικογενειακής εστίας (έως και της φαλλοκρατίας) με την **υποταγή** στον πόνο από έναν αφέντη - σαδιστή (Τζέμι Μπελ) και η ανάλυση της - καταπιεσμένης ή ανεξερεύνητης; - σεξουαλικής **φύσης** ενός καθώς πρέπει άνδρα (Ζαν-Μαρκ Μπαρ), είναι ό,τι πιο «κολάσιμο» μπορεί να σε... ερεθίσει εδώ, πριν από την κορύφωση που (έπρεπε να το περιμένουμε) ευνουχίζει την απόλαυση αυτών των (συνολικά) τεσσάρων ωρών και ολίγων επιπλέον λεπτών.

Το να ζυγίζουμε πόσο μεγάλο αριστούργημα είναι το «Nymph()maniac» ή πόσο μεγάλα είναι... τα αρχίδια τού Τρίερ είναι πράγματα περιττά. Η εμπειρία της ολοκληρωμένης ταινίας θέτει σοβαρά διλήμματα για τις επιλογές **και** του δικού σου βίου. Το ερώτημα είναι... τι ζωή ακολουθείς μετά το τέλος τού φιλμ (με απίστευτο κλείσιμο του ματιού τη διασκευή τής φορκίζουσας γκαραζιάς των 60's, «Hey Joe», από την πρωταγωνίστρια, Σαρλότ Γκενσμπούργκ!);





ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Ο Τρίερ ολοκληρώνει. Θα πονέσεις. Πιο σκοτεινό, πιο βίαιο και πιο τολμηρό από το πρώτο, χωρίς χιουμοριστικές «ανάσες», σίγουρα θα φανεί πιο ενοχλητικό στους θεατές που δεν ταυτίστηκαν με τίποτα εξαρχής. Δεν υπάρχει κάτι που δε θα καταλάβεις, όμως, μπορεί να υπάρχουν πράγματα που δε θα θέλεις να «δεις». Κι ας σχετίζονται - πιθανότατα - με τη ζωή σου. Εάν είδες το πρώτο, αποκλείεται να μην έχεις μια περιέργεια να παρακολουθήσεις πώς κλείνει η συνάντηση της Τζο και του Σέλιγκμαν. Ακόμη πιο ιδανικά, βέβαια, βρίσκεις μια αίθουσα που παίζει και τα δύο μέρη στη σειρά και χτυπάς «double-feature».

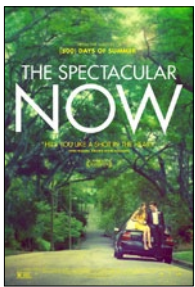
LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)



ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟ ΤΩΡΑ (2013)

(THE SPECTACULAR NOW)



Είδος

Νεανική Δραμεντί

Σκηνοθεσία

Τζέιμς Πόνσολντ

Καστ

Μάιλς Τέλερ,
Σεϊλίν Γούντλι,
Μπρι Λάρσον,
Τζένιφερ Τζέισον Λι,
Μέρι Ελίζαμπεθ Γουίνστεντ,
Κάιλ Τσάντλερ

Διάρκεια

95'

Διανομή

FEELGOOD

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Ο όχι-και-τόσο-τυπικός δημοφιλής τύπος του σχολείου συναντά το όχι-και-τόσο-τυπικό καλό κορίτσι του διπλανού θρανίου. Αυτή είναι η όχι-και-τόσο-τυπική ιστορία της σχέσης τους.

Οι ιστορίες ενηλικίωσης - και δη οι εφηβικές - δεν είναι κάτι καινούργιο στον αμερικανικό κινηματογράφο. Για την ακρίβεια, όχι μόνο δεν είναι κάτι καινούργιο αλλά αποτελούν ένα ολόκληρο ξεχωριστό είδος με τους δικούς του κανόνες και τα δικά του ενδημικά χαρακτηριστικά εδώ και δεκαετίες.

Ο Τζέιμς Πόνσολντ, όμως, με το «Ονειρεμένο Τώρα» επιχειρεί να κάνει κάτι διαφορετικό. Ναι, έχει για πρωταγωνιστή του τον αναμενόμενο μαλάκα του σχολείου. Ναι, τον φέρνει κοντά με το καλό κορίτσι, που, υπό κανονικές συνθήκες, δε θα τραβούσε καν την προσοχή του. Ναι, είναι ένα αταίριαστο ζευγάρι, από εκείνα που κλασικά χρησιμοποιεί η μεγάλη οθόνη. Ναι, το σενάριο βγάζει μια σχεδόν 80's μελαγχολία και μερικά πολύ γλυκά στιγμιότυπα χτίζουν προς ένα μεγάλο φινάλε - μάθημα ζωής. Ανάμεσα σε όλα αυτά, όμως, τα πράγματα δεν παίρνουν πάντα την τροπή που αναμένεις αλλά ξεπερνούν τις συμβάσεις του είδους και ακολουθούν περισσότερο πολύπλοκες - και μάλλον πιο ρεαλιστικές - διαδρομές, με αποτέλεσμα, όταν έρθει το φινάλε, το προφανές θέμα της σχέσης τους να μην έχει την ύψιστη σημασία.

Αυτό συμβαίνει, καταρχάς, γιατί ο Πόνσολντ καταφέρνει να ενσωματώσει στο σενάριό του πολλές ακόμα θεματικές, που, τελικά, κάνουν την «εφηβική ιστορία ενηλικίωσης» απλά την επιφάνεια της αφήγησης. Περισσότερο από ιστορία δύο αταίριαστων χαρακτήρων που ερωτεύονται, το φιλμ αποτελεί μια εξέταση της ίδιας της ιδέας της οικογένειας, του τρόπου με τον οποίο οι αποφάσεις των γονιών επηρεάζουν τα παιδιά τους, της επιρροής της κληρονομικότητας στη διαμόρφωση του χαρακτήρα, του πόσο σημαντική είναι η αποφασιστικό-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Είναι ένα σπυριάρικο, αλκοολικό, που τρώει χυλόπιτα από γκόμενα και την πέφτει σε σπασικλάκι χωρίς date για το prom. Και πίνω μπύρες, πίνω μπύρες, πίνω μπύρες.



τητα του ίδιου του ατόμου στον έλεγχο της ζωής του, ανεξάρτητα από τους εξωτερικούς παράγοντες. Ακόμα και το θέμα του αλκοολισμού καταφέρνει να βρει τη θέση του στην αφήγηση, χωρίς, όμως, φανφάρες και κραυγαλέες δηλώσεις όπως στο προηγούμενο φιλμ του σκηνοθέτη, «**Smashed**», αλλά ως μια ψύχραιμη παρατήρηση, που γίνεται εξαιρετικά ανησυχητική επειδή μαρτυρά πόσο ομαλά έχει αφομοιωθεί ομαλά το φαινόμενο στην καθημερινότητα των ηρώων.

Ταυτόχρονα, το «Ονειρεμένο Τώρα» προσπαθεί να πει πολλά για τον ψυχισμό των ηρώων του και, ουσιαστικά, να τους οδηγήσει στο επόμενο στάδιο της ζωής τους. Τόσο ο Σάτερ (του Μάιλς Τέλερ) αλλά και η Έιμι (της Σεϊλίν Γούντλι) βρίσκονται στη φάση που πρέπει να κάνουν το τρομακτικό εκείνο βήμα που θα τους ξεκολλήσει από την τωρινή τους κατάσταση. Ο μεν Σάτερ προβάλλει την εικόνα τού κακού παιδιού ως ασπίδα απέναντι στην ανασφάλειά του για το μέλλον (η Μπρι Λάρσον στο ρόλο τής κύριας φιλενάδας του έχει ήδη δείξει αποφασιστικότητα στο να τον παρατήσει γιατί αντιλαμβάνεται - ορθά - ότι την πηγαίνει πίσω), ενώ η Έιμι μοιάζει εγκλωβισμένη στους μονόκερους του ονείρου που κοσμούν τα ράφια του δωματίου της. Και οι δυο τους παιδιά διαλυμένων οικογενειών, βρίσκουν μεταξύ τους απρόσμενη κατανόηση αλλά και συμπάρασταση. Ο Πόνσολντ δε θέλει να ακολουθήσει την πεπατημένη φόρμουλα τού «αγόρι γνωρίζει κορίτσι, αγόρι και κορίτσι ερωτεύονται, αγόρι και κορίτσι τα βρίσκουν δύσκολα, χωρίζουν, τα ξαναβρίσκουν». Το επίκεντρο της ταινίας του είναι το ταξίδι τού καθενός, απλά τυχαίνει στο μεγαλύτερο μέρος του να το κάνουν μαζί.

Το κακό είναι ότι μέσα στην ανάγκη του να κάνει τους ήρωές του περισσότερο αληθινούς, ο Πόνσολντ τους αναγκάζει να υιοθετήσουν τρικ και εκφραστικές μεθόδους που τους κατατάσσουν πιο εύκολα στις αντίστοιχες κατηγορίες τους. Είναι σα να φωνάζει «όταν θέλουμε να νιώσουμε κατα-

νόηση, γουρλώνουμε τα μάτια έτσι», «όταν απορούμε, ανοίγουμε το στόμα με αυτόν τον τρόπο», «για να εκφράσουμε τη δυσφορία, κοιτάζουμε προς τα πάνω με τα μάτια», «σουφρώνουμε τα χείλη σε μια αγκαλιά για να δείξουμε το πάθος», «στη δυσπιστία, κουνάμε το κεφάλι δεξιά και αριστερά», «πιάνουμε τα χέρια νευρικά για να δείξουμε αμηχανία» και ούτε καθεξής. Όλα αυτά, η ταινία δεν τα έχει ανάγκη και αυτό γίνεται προφανές στη σκηνή όπου ο Σάτερ αποφασίζει, επιτέλους, να αντιμετωπίσει τον πατέρα του και όπου, τελικά, ανακαλύπτει τόσα πολλά για εκείνον και τον εαυτό του απλά και μόνο με μια ματιά. Η συγκεκριμένη στιγμή μαρτυρά χωρίς εξαναγκασμό τόσο πολλά, ώστε αποδεικνύει ότι όλη η προηγούμενη προσέγγιση στο θέμα του χαρακτηρισμού των ηρώων ήταν άστοχη.

Ευτυχώς, ο Μάιλς Τέλερ (παρά το γεγονός ότι μοιάζει πολύ μεγαλύτερος από την ηλικία τού ρόλου) και η Σεϊλίν Γούντλι καταφέρνουν να δημιουργήσουν ένα πιστευτό ζευγάρι, που ισορροπεί ανάμεσα στη μελαγχολία και την αισιοδοξία, με μερικές στιγμές τους (όπως η εξαιρετικά τρυφερή ερωτική σκηνή) να εντυπωσιάζουν με το πόσο αποτελεσματικές είναι. Συνολικά, θα μπορούσαν να είναι ακόμα καλύτεροι, όμως, οι ενστάσεις που αναφέραμε πριν για μερικές σκηνοθετικές επιλογές τούς εκθέτουν και στερούν από τον τελικό αντίκτυπο της ερμηνείας τους. Αυτό, όμως, δεν αναιρεί το γεγονός ότι το «Ονειρεμένο Τώρα» είναι μία έντιμη ταινία, που δεν αφορά αποκλειστικά τους εφήβους, και η οποία καταπιάνεται με τολμηρά θέματα και καταστάσεις, που αγγίζουν (ανεξάρτητα από την ηλικία) το θεατή. Αυτό το γεγονός αρκεί για να της δοθούν εύσημα, όμως, αναμένουμε από τον Πόνσολντ, την επόμενη φορά, λίγη περισσότερη ικανότητα στον χειρισμό των αξιόπαινων ιδεών του.



ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Θες να δεις εφηβικό chick flick που δε σε κοροϊδεύει κατάμουτρα; Το βρήκες! Θες να δεις μια ταινία για προβληματικούς εφήβους που ψάχνουν να βρουν διέξοδο αλλά χωρίς να είναι εκνευριστικά μελό; Να η ταινία σου. Δεν είσαι έφηβος και νιώθεις ότι τίποτα από αυτά δε σε αφορά; Θα εκπλαγείς με την οικουμενικότητα των καταστάσεων. Θέλεις να βρεις ένα βαθύτερο νόημα σε όλα τα παραπάνω; Ε, καλά, μην περιμένεις να παρακολουθήσεις φιλοσοφικό δοκίμιο, όμως, ετοιμάσου να συναντήσεις στην ταινία πολύ περισσότερες θεματικές από όσες αρχικά περίμενες.

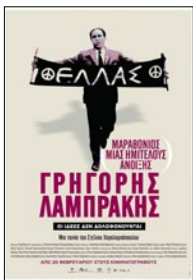
LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)



ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ: ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΜΙΑΣ ΗΜΙΤΕΛΟΥΣ ΑΝΟΙΞΗΣ (2014)



Είδος

Βιογραφικό Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία

Στέλιος Χαραλαμπόπουλος

Διάρκεια

114'

Διανομή

FEELGOOD

του Άγγελου Μαύρου

Παιδί 18μελούς οικογένειας Αρκάδα, φοιτητής της Ιατρικής, δρομέας και (record man) του άλματος εις μήκος αθλητής, μια ζωή σε αγαθοεργίες «σκισμένος» αλτρουιστής, στη μετεμφυλιακή Ελλάδα πολλάκις συλληφθείς και βασανισθείς, πρωτοπόρος ενδοκρινολόγος και γυναικολόγος διαπρεπής, πανεπιστημιακός υφηγητής, αριστερός βουλευτής, πασιφιστής, εμπνευστής κι εκτελεστής μιας ακτιβιστικής πράξης θρυλικής, διαρκώς παρενοχλούμενος και τελικά, το 1963, στα 51 του θύμα τού παρακράτους μιας ανώμαλης εποχής - και, κηδευόμενος, «ιδρυτής» μιας κίνησης για λίγο εθνικά ανατρεπτικής. Ποιος υπήρξε ο Γρηγόρης Λαμπράκης και πώς «έτρεξε» μαζί του όλη η χώρα;

Αυτός ήταν πολλά. Κι εσύ θα τα δεις λίγο-πολύ σχεδόν όλα (αρκετά απ' αυτά πρωτόφαντα) στο καλύτερο ελληνικό ντοκιμαντέρ τής φετινής σεζόν, που... κλασικά καταφέρνει κατόπιν πολυετούς δουλειάς ο Στέλιος Χαραλαμπόπουλος, «χτυπώντας» (μετά τους Σεφέρη, Μόραλη, Καβάφη - Πεσσόα), επιτέλους παρεμβατικά, με τον ανδριάντα ενός γνήσιου «δράσε ή σκάσε» ήρωα και την ανίχνευση τής κληρονομιάς του στο συγκαιρινό και βραχυπρόθεσμα μεταγενέστερο γίγνεσθαι. Λυδία λίθος και κατόρθωμα της αφήγησης είναι το χρονικά όχι ευθυγραμμικά αλλά με μπρος-πίσω ψάξιμο στο ρεζουμέ τού βίου και της πολιτείας τού υποκειμένου ως ανθρώπου, δόκτορα, ιδεολογικού μαχητή, συνειδητοποιημένου κι ενεργού Έλληνα. Αυτό ενώ συντίθεται από το ημερολόγιο / επιστολές / κείμενά του σε αναπαραστατικό voice-over (που ποτέ δεν «κλωτσάει» υποτονικά ή με στόμφο), καίριες και ολοζώντανες μαρτυρίες τού πάσης φύσης περιγύρου του (επί ώρα μεστά μονταρισμένοι οι οικείοι, συγχωριανοί, συνάδελφοι στο στάδιο και στο Ιπποκράτειο λειτούργημα, ασθενείς, μάρτυρες και συναγωνιστές του στους «σκοπούς» και στους

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Είναι ένα χτύπημα κατά των εργαζομένων στο ΣΚΑΪ και το Κανάλι της Βουλής! Μην υπακούσετε στην «ανάπτυξη». Όλοι στους δρόμους!



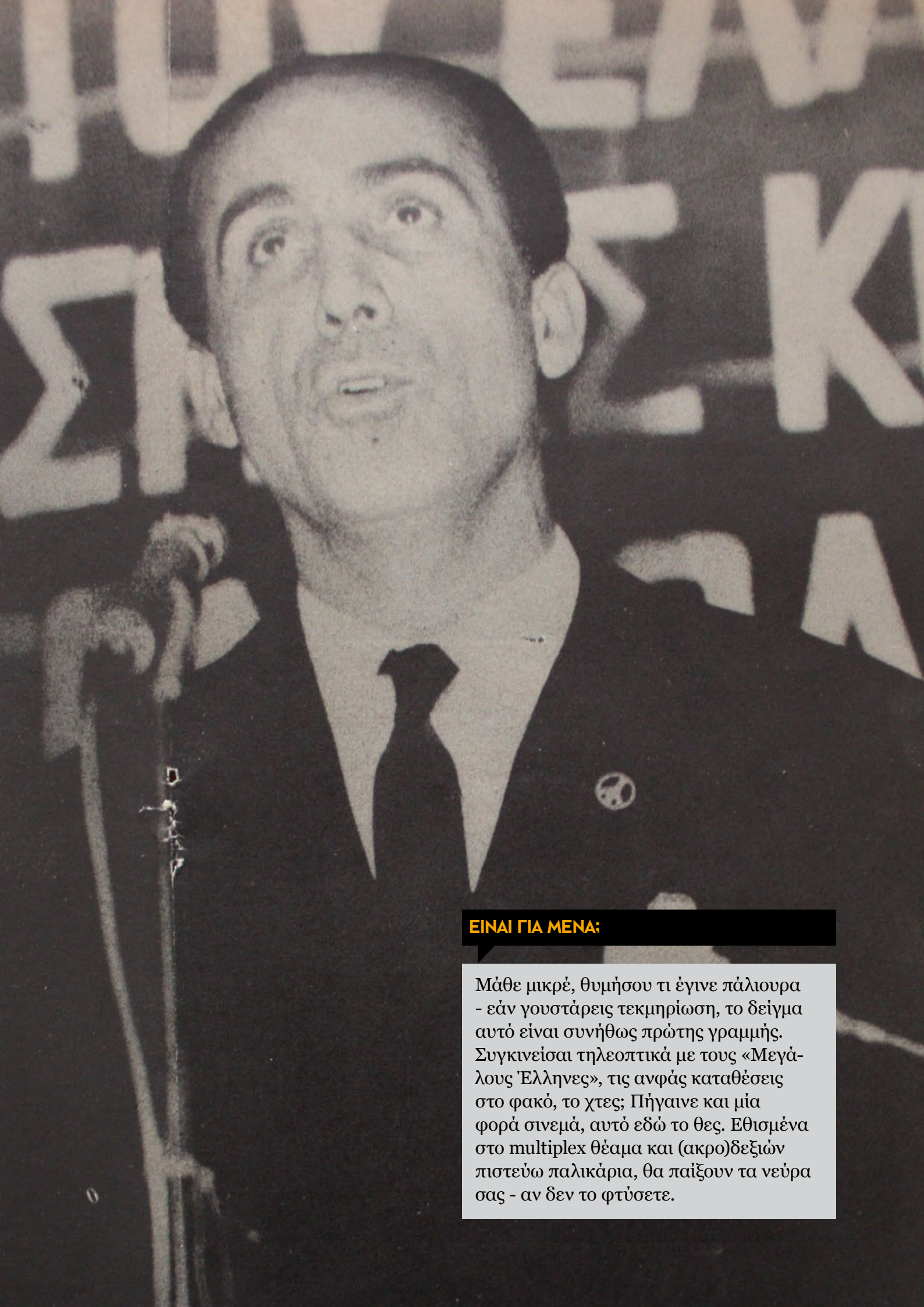
θεσμούς), και το κινηματογραφικά παλλόμενο μανιπιουλάρισμα εικονοαρχείου.

Εδώ, πλάι στις αντηχήσεις από το συντροφικό vintage doc «**100 Ώρες του Μάη**» (των Θέου και Λαμπρινού) & τα νεοανακαλυφθέντα και επί τούτου επεξεργασμένα πολυτιμα ντοκουμέντα σε 8mm από τη θρυλική Μαραθώνια Πορεία της Αθήνας, είναι που ο σκηνοθέτης και ο ήρωάς του σε κρατάνε στη τσίτα με το View-Master τους, που συμπαραστέκεται οπτικά στα καθέκαστα, από ένα εγκάρδιο ενσταντανέ με τον Τζέσι Όουενς στους Ολυμπιακούς του '36 μέχρι τις ακτινογραφίες (!) με τα μοιραία τραύματά του μετά την εναντίον του επίθεση από τρίκυκλο στη Θεσσαλονίκη - ενώ στην πορεία ο δημιουργός περνάει επίσης το επικαιρικό μήνυμά του φωτογραφικά (κατοχικές κρεμάλες από τους Γερμανούς, ο χαιρετών φασιστικά δικτάτορας Μεταξάς) και δημοσιογραφικά (ο ρόλος των οργανώσεων «Καρφίτσα», η γροθιά του Λαμπράκη σε χειροδικούντα υβριστή αντιπαλό του μέσα στο Κοινοβούλιο).

Τα γεγονότα - καμπή για το φιλμ, περιέργως όπως και για την ιστορία αυτού του (σε επίπεδο καταλύτη για κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις) Παύλου Φύσσα των sixties αλλά και για τη νεότερη Ιστορία, αποδεικνύονται στα δύο τρίτα περίπου, πρώτα ένα έγκλημα και η ανατομία του (η δολοφονία του Λαμπράκη από την τρόικα Γιοσμάς - Εμμανουηλίδης - Κοτζαμάνης) και μετά τα γεγονότα της Πορείας τής ειρήνης, όταν δολιχοδρομήσεις στην εξιστόρηση και ντεσού που παίρνουν για λίγο την πρωτοκαθεδρία από το «πρόσωπο» επιφέρουν πρόσκαιρα μικροτυμπανισμό του ρυθμού. Πέραν αυτού, ο Χαραλαμπόπουλος στερείται ενός minimum αντιλόγου. Και αν μια επιθυμούμενη συνέντευξη του «σκοτεινού» αντικομμουνιστή Γεωργαλά δεν αδειοδοτήθηκε, δύο - κριθέντα ως αμαυρωτικά για τη σύνολη εικόνα του CV; - φιλοχιτλερικά τεκμήρια από την πρώιμη βερολινέζικη εμπειρία του «Γρηγόρη» (που τρόλαρε πολύκροτα η Χρυσή Αυγή πέρυσι) απουσιάζουν, πιθανότατα εντέχνως σκόπιμα. Όλοι μεροληπτούμε, όλοι κάνουμε λάθη. Έστω κι έτσι, δίκαια υψώνεται το άγαλμα σε μια μορφή - φάρο του πάλι εν απειλή αιτήματος τής δημοκρατίας και της έμπρακτης πάλης για ουμανιστικές αξίες στην Ψωροκώσταινα. Το ότι γίνεται με συχνότατα συναρπαστικό τρόπο η κατάθεση στεφάνου, είναι προς όφελος του τόπου. Αυτοί είναι «Πρωταγωνιστές» στο κάτω κάτω...

LINK ME

official trailer



ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Μάθε μικρέ, θυμήσου τι έγινε πάλιουρα - εάν γουστάρεις τεκμηρίωση, το δείγμα αυτό είναι συνήθως πρώτης γραμμής. Συγκινείσαι τηλεοπτικά με τους «Μεγάλους Έλληνες», τις ανφάς καταθέσεις στο φακό, το χτες; Πήγαινε και μία φορά σινεμά, αυτό εδώ το θες. Εθισμένα στο multiplex θέαμα και (ακρο)δεξιών πιστεύω παλικάρια, θα παίξουν τα νεύρα σας - αν δεν το φτύσετε.



THE DEEP (2012)

(DJUPIO)



Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Μπάλτασαρ Κορμάκουρ

Καστ

Όλαφουρ Ντάρι Όλαφσον,
Στεφάν Χάλουρ Στεφάνσον,
Γιόχαν Γιόχανσον

Διάρκεια

95'

Διανομή

VIDEORAMA

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Ένα παραδικο πλοίο ναυαγεί στα ανοιχτά της Ισλανδίας και ο μόνος που μένει ζωντανός στα παγωμένα νερά είναι ο Γκούλι, ένας εικοσάρης παχύσαρκος ψαράς, που σώζεται, αφού κολυμπήσει για έξι ώρες. Στη συνέχεια, θα γίνει αντικείμενο μελέτης από γιατρούς, ενώ προσπαθεί να επιστρέψει στην καθημερινότητά του.

Ως δράμα επιβίωσης, το «The Deep» είναι μια ταινία δεξιοτεχνικά φτιαγμένη, με την αναγκαία κλειστοφοβική ατμόσφαιρα και μια θαρραλέα ερμηνεία από τον Όλαφουρ Ντάρι Όλαφσον. Είναι, όμως, μόνο η... μισή ταινία. Στη συνέχεια η ιστορία μεταφέρεται σε νοσοκομειακές μελέτες, όπου αναζητείται μια εξήγηση για το πώς ο ψαράς Γκούλι έμεινε ζωντανός στα παγωμένα νερά, αν και η απάντηση είναι απλώς ότι ήταν παχύσαρκος.

Βασισμένη σε μια αληθινή ιστορία και σε έναν θεατρικό μονόλογο που ακολούθησε, η ταινία διαδραματίζεται το Μάρτιο του 1984 και παρακολουθεί τον Γκούλι και τους άλλους ψαράδες που αποτελούν το πλήρωμα του αλιευτικού «Breki», το οποίο βγαίνει στα άγρια νερά. Ένα ατύχημα, ωστόσο, θα κάνει το σκάφος να τουμπάρει και να βυθιστεί. Ένας προς ένας, οι σύντροφοι του Γκούλι θα αφήσουν την τελευταία τους πνοή στον παγωμένο βυθό (του τίτλου).

Είναι οι πιο εντυπωσιακές σκηνές της ταινίας (κάτι σαν minimal και indie εκδοχή της «**Καταιγίδας**»), για τις ανάγκες των οποίων ο Κορμάκουρ βύθισε ένα σκάφος και έβαλε τον πρωταγωνιστή του να κολυμπήσει για ατέλειωτες ώρες στη θάλασσα, χωρίς να χρησιμοποιηθούν καθόλου εφέ. Το λειτουργικά δραματικό γύρισμα έχει και βαθιά συναισθηματική επίδραση, χωρίς να εκβιάζεται ο θεατής με υπερβολές, μουσικές και τα σχετικά... βιολιά. Αρκεί η μοναξιά του ναυαγού μπροστά στο μέγεθος με το οποίο έχει να αναμετρηθεί.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Βουλιάζει ένα παραδικο και ένας χοντρός κολυμπάει μέχρι τη στεριά και σώζεται. Στην Ισλανδία! Αληθινή ιστορία, λέει. Οι εξωγήινοι που τον μεταφέρανε, κάνανε και delete μνήμης, εντάξει...





Από εκεί και πέρα, με την ανέλπιστη σωτηρία τού Γκούλι και τη μεταφορά του σε διάφορες κλινικές, η ταινία αποπροσανατολίζει το θεατή. Ανεξήγητα, ο Κορμάκουρ αποφασίζει να αφιερώσει τον μισό σχεδόν χρόνο σε αυτό το μέρος, το οποίο ξεδιπλώνεται αργά, με επαναλήψεις και χωρίς ενδιαφέρον, σε τέτοιο βαθμό, ώστε στη σύντομη διάρκεια του φιλμ, οι έντονες σκηνές που είχες δει λιγότερο από μια ώρα νωρίτερα, να γίνονται παρελθόν.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Σε ενθουσιάζουν οι αληθινές ιστορίες και τα δράματα επιβίωσης; Θα βρεις το «The Deer» συναρπαστικό, αλλά από τη μέση και μετά θα πρέπει να βρεις κάτι άλλο να κάνεις. Σημειώνουμε ότι δεν παίζει ο... Τομ Χανκς, οπότε το χολιγουντιανό λούστρο ξέχασέ το.

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

FOLLOW

**FREE
CINEMA**





ΦΩΤΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΙΑ (2014)

(ΡΟΜΠΕΙΙ)



Είδος

Περιπέτεια Εποχής

Σκηνοθεσία

Πολ Γ.Σ. Άντερσον

Καστ

Κιτ Χάρινγκτον,
Έμιλι Μπράουνινγκ,
Κίφερ Σάδερλαντ,
Αντεγουάλε Ακινουόγε-
Αγκμπάτζε,
Τζάρεντ Χάρις,
Κάρι-Ανν Μοσ

Διάρκεια

105'

Διανομή

ODEON

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Στην Πομπηία του 79 π.Χ. Κέλτης σκλάβος, που έχει εξελιχθεί σε ακατανίκητο, superstar μονομάχο, ερωτεύεται ανεξάρτητη, δυναμική και ανοιχτόμυαλη, αριστοκράτισσα κόρη, γίνεται φίλος αληθινός με αντίπαλό του, επίσης superstar μονομάχο, και βρίσκει την ευκαιρία να εκδικηθεί τον Ρωμαίο πολέμαρχο που του έσφαξε όλη την οικογένεια, ενώ ο Βεζούβιος βρίσκεται στα πρόθυρα της γνωστής, ιστορικής του έκρηξης.

Ολίγον α λα «Τιτανικός» ιστορία ενός μεγάλου, απαγορευμένου έρωτα, με φόντο ένα τραγικό, ιστορικό γεγονός. Λίγο α λα «Μονομάχος» ιστορία εκδίκησης ενός άνδρα ενάντια στο (πολιτικοκοινωνικό) Σύστημα που του στέρησε τα πάντα και τον έκανε γρανάζι τού... «άρτος και θεάματα» μοχλού τής άσκησης εξουσίας. Και ουκ ολίγο α λα «Η Κορυφή του Δάντη» ή «Μετά την Επόμενη Μέρα» ταινία καταστροφής, με την αδάμαστη Φύση να κάνει σκόνη και θρύψαλα τα υλικά και μη δημιουργήματα (ενδείξεις ύβρης;) του ανθρώπινου πολιτισμού. Αυτή η «Φωτιά Πάνω από την Πομπηία» δεν κρύβει ούτε την καταγωγή του κινηματογραφικού της DNA, ούτε τη φιλοδοξία της να αρέσει σε ένα όσο το δυνατό πιο ευρέος γούστου κοινό. Ο - κύριος Μίλα Γιόβοβιτς - Βρετανός Άντερσον («Resident Evil»), όμως, δεν είναι ούτε Τζέιμς Κάμερον, ούτε Ρίντλεϊ Σκοτ, και το σενάριο του εδώ (γραμμένο από 4 διαφορετικούς σεναριογράφους, συμπεριλαμβανομένου του Τζούλιαν - «Downton Abbey» - Φέλοους!) δεν πετυχαίνει τη συναισθηματική εμπλοκή τού θεατή που προκαλούν, λιγότερο ή περισσότερο, όλα τα προαναφερθέντα, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, τελεολογικά φιλμ. Όπου λαλούν πολλοί κοκόροι, λένε...

Το πρόβλημα είναι πως αυτή η, μόλις 105', φαντασμαγορία τού Άντερσον παίρνει τον εαυτό της πολύ πιο σοβαρά από ό,τι δικαιούται. Τόσο το ρομάντζο (με το οποίο ο Κάμερον

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Αμαρτωλοί Ρωμαίοι γίνονται στάχτη και μπούρμπερη. Αν μας τα έδειχναν έτσι και στο σχολείο, μαθητής του 10 θα γενόμουν...



παλεύει ολόκληρες τις δύο πρώτες ώρες του τρίωρου, θρυλικού «Τιτανικού» του), όσο και αφενός η ανάγκη τού Κέλτη για εκδίκηση και αφετέρου η σταδιακά ισχυρή φιλία του με τον μονομάχο αντίπαλο του (συγκριτικά, η ουσία και η εξέλιξη αναλόγων θεμάτων διαπερνούν το «Μονομάχο» του Σκοτ καθ' όλη τη δυόμισι ωρών διάρκειά του), σκιαγραφούνται βιαστικά, προβλέψιμα και χωρίς ιδιαίτερη πρωτοτυπία. Έτσι το φιλμ δεν αποκτά ποτέ αδιάκοπα παλλόμενη καρδιά. Μοναχά μερικά σκιρτήματα προκαλεί όταν: ο Κέλτης μάς πρωτο-συστήνεται ως ενήλικος, χαρισματικός μονομάχος στο Λονδίνο, ανταλλάσσει το πραγματικό του όνομα με τον πρώην αντίπαλο, νυν φίλο, Άττικους (ο Αγκμπάτζε σε ρόλο... copy / paste εκείνου του Ντζιμόν Χούνσου στο «Μονομάχο»), ανεβαίνει θριαμβευτικά σε άλογο στην αρένα, και λίγο πριν απ' το τέλος, δίνει και παίρνει (για πάντα) το πρώτο φιλί με την αγαπημένη του αριστοκράτισσα, Κάσια. Σκιρτήματα που, επίσης, ως λίγα και φευγαλέα, αδυνατούν να κατευνάσουν την ανυπομονησία σου για το υπερθέαμα της τελικής καταστροφής, άμα τη εκρήξει του ηφαιστείου, και κατά συνέπεια μπορεί και να σου κάτσουν τελικά ως ενοχλητικοί, αταίριαστοι αντιπερισπασμοί.

Γιατί το μεγαλύτερο ατού αυτής της ταινίας είναι το αδιάντροπα υπερβολικό θέαμα. Τι να σου πρωτοπώ και τι να σχολιάσω; Τα απολαυστικά οφθαλμολούτρα που προσφέρουν απλόχερα κυρίως ο εκ του «Game of Thrones» Τζον Σνόου, μπουκιά και συχώριο (για τα κοριτσάκια) πρωταγωνιστής Χάρινγκτον, η... υψηλής τέχνης ονειρώξη (για τα αγοράκια) Μπράουνινγκ, με το τέλεια αναγεννησιακό, πορσελάνινο πρόσωπο, αλλά και σύσσωμοι οι συμπρωταγωνιστές τους; Το έλα να δεις μονομαχιών / πολεμικών χοροδραμάτων που γίνεται στην αρένα; Ή τον κακό χαμό, που προκαλεί στην Πομπηία, πρώτα με ασύλληπτων ρίχτερ σεισμό, μετά, κατά σειρά, με βομβαρδισμό από μπάλες / βόμβες φωτιάς, κατακλυσμό στάχτης, εντυπωσιακό τσουνάμι (την εξάπλωση του οποίου σταματάει ως φελλός, παρασυρμένο από το λιμάνι πλοίο που βουλώνει την πύλη, βασική είσοδο στην πόλη!) και εντέλει λάβα, η έκρηξη του Βεζούβιου (στην αρχή της οποίας, ειδικά, το 3D κάνει θαύματα, καθώς ο ιδωμένος από πάνω, μαύρος καπνός που ξερνιέται, εξαπλώνεται απειλητικά, υποβλητικά στην οθόνη, προκαλώντας έντονα την αίσθηση πως πρόκειται να πνίξει και σένα);



«Ιεροσουλία» θα μου πεις, για να σου πω «όχι». Δεν πρόκειται για ιστορικό ντοκιμαντέρ, αλλά για ταινία μυθοπλασίας. Οπότε ναι, αντί για οποιαδήποτε προσπάθεια απύπνισης συναισθήματος, πολιτικο-οικονομικής συνείδησης ή διαχρονικής αλληγορίας και ρεαλισμού, αυτό το φιλμ, για να γίνει πραγματικά, αβίαστα και καθόλου δήθεν απολαυστικά συναρπαστικό (σαν τα παραπάνω, «Η Κορυφή του Δάντη» και «Μετά την Επόμενη Μέρα»), θα έπρεπε να αποτελεί αμόλυντο σινεμά της διασκέδασης και μόνο: μια άνευ ενοχών ή δικαιολογιών καραμέλα για τα μάτια. Το νόημα το έχει πιάσει τέλεια ο Κίφερ Σάδερλαντ, που συνειδητά σατιρίζει τον κακό Ρωμαίο πολέμαρχο / γερουσιαστή που ενσαρκώνει, χαρίζοντάς μας ένα αναπάντεχο, αλλά τελικά και απαραίτητο comic relief.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

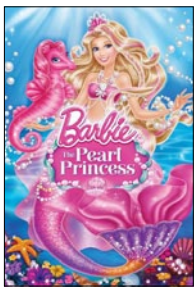
facebook page





ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Είσαι του... ακατοίκητου, αλλά συνεπούς και απενεχοποιημένου, χολιγουντιανού θεάματος; Μια χαρά θα σε κάψει. Είσαι του πιο... κουλτουρέ, οσκαρικών προδι-αγραφών / προσδοκιών, χολιγουντιανού θεάματος; Ούτε θα σε πνίξει, ούτε θα σε λιώσει, ούτε το μυαλό θα σου πυρπολήσει. Σε κάθε περίπτωση πάντως, τα μάτια έξω θα στα πετάξει...



BARBIE: Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ (2014)

(BARBIE: THE PEARL PRINCESS)



Είδος

Animation

Σκηνοθεσία

Τέρι Κλάσεν

Διάρκεια

73'

Διανομή

FEELGOOD

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Η Barbie στη νέα της περιπέτεια, υποδύεται τη Λούμινα, μια γοργόνα, που έχει τη δύναμη να κάνει σχεδόν τα πάντα με τα μαγικά της μαργαριτάρια. Μαζί με την Κούντα, την καλύτερή της φίλη, έναν ροζ (φυσικά) ιπλόκαμπο, θα πάνε στον βασιλικό χορό που γίνεται για να βρει πριγκίπισσα ο διάδοχος του θρόνου.

Στο σύμπαν της Barbie, όπου πάντα υπάρχει μια πριγκίπισσα με πολλά ροζ αξεσουάρ και κομμώσεις που προκαλούν πονοκέφαλο στους σπουδαστές του Αμάραντου, δεν είναι απαραίτητη η πρωτοτυπία στα σενάρια, ούτε η τεχνική στο animation. Αρκεί ότι η Barbie είναι ξανθιά, όμορφη και πριγκίπισσα. Έτσι και εδώ, σε αυτή τη generic σύννοψη διάφορων πριγκιποκεντρικών ιστοριών, η Barbie πρωταγωνιστεί ως μια καλόκαρδη γοργόνα που μένει στα βάθη του ωκεανού μαζί με τη θεία της, ειδικό στα μαγικά φίλτρα.

Στο παλάτι επικρατεί η δυστυχία εδώ και χρόνια, γιατί ο βασιλιάς και η βασίλισσα έχουν χάσει την αγαπημένη τους πριγκίπισσα - που δε χρειάζεται και πολλή προσπάθεια να καταλάβει κανείς, ότι είναι η Λούμινα. Ωστόσο, ο υπασπιστής του βασιλιά, που προωθεί για το θρόνο το γιο του, πείθει το βασιλικό ζεύγος να κάνει ένα χορό, ώστε ο λίγο βλαξ διάδοχος να βρει νύφη.

Η Λούμινα μαζί με την Κούντα θα πάνε στην υποβρύχια πόλη, η αλήθεια θα λάμψει και η πριγκίπισσα θα βρει ένα όμορφο παλικάρι. Είχε κανείς αμφιβολία; Απλώς αν εξαιρέσεις το hardcore κοινό των ταινιών «Barbie», απορεί κανείς γιατί όσοι μπαίνουν στη διαδικασία και στα έξοδα να συνεχίζουν το franchise, δεν μπαίνουν και στον κόπο να γυρίσουν κάτι λίγο πιο πρωτότυπο και πιο προσεγμένο τεχνικά.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Αυτό το έργο με μάγεψε. (Μπορεί να ήταν και το παιδί που έφερε τη «φούντα», όμως.)



ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Μόνο αν είσαι μέχρι πέντε χρονών κοριτσάκι και έχεις απωθημένο πριγκίπισσας μπορείς να αντέξεις χωρίς ψυχοφάρμακα. Εδώ που τα λέμε, αν αφεθεις λιγάκι και δεν πολυακούς, μπορεί να «την ακούσεις» με το υπερβολικό ροζ στην οθόνη.

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page



LUSTLANDS (2013)



Είδος

Arthouse

Σκηνοθεσία

Λάκης και Άρης Ιωνάς

Καστ

Αφροδίτη Ψαρρά,
Τερπιχόρη Σαββάλα,
Αγγελική Χατζή,
Αννίτα Πολυχρόνη,
Κωνσταντίνος Βαρώτσος,
Ηλίας Παπαζαχαρίας

Διάρκεια

73'

Διανομή

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

της Βικτωρίας Μιχαήλ

Τέσσερις νεαρές πρωτεγουσιάνες παραθερίζουν στο μητρικό κτήμα της μιας στο χωριό. Ενώ στο ύπαιθρο βολτάρουν, για ότι να 'ναι παρλάρουν και στο σπίτι ξαπλάρουν, βαρεμένος συνομήλικός τους ντόπιος με ζοχαδιασμένη μάνα τα πάντα όλα κβαλάρουν και δύο άλλοι (τους οποίους τα θηλυκά μπορεί και να γουστάρουν) για τη γεώτρηση τής «ξένης» βίαια μέτρα όλο λένε ότι θα πάρουν. Σε παρτάκι των κοπελούδων όταν αριβάρουν, συμφέροντα κι ορμέμφοντα θα κλικάρουν ή θα τρακάρουν;

Οι αναγεννησιακοί - παραστατικοί και πλαστικοί - καλλιτέχνες Λάκης και Άρης Ιωνάς γυρόφερναν χρόνια τη μεγάλου μήκους. Επιτέλους... δεν τους βγαίνει, παρά τη δυνητική cult δυναμική τού εξαγόμενου, αυτό το, μπανιστηριού α λα Ρας Μάγερ και επιτελικής κοινοβιακότητας α λα Άντι Γουόρχολ, ρομαντικό ηλιόλουστο νουάρ βεντέτας στην αγροτική Πελοπόννησο των διαφιλονικούμενων περιουσιακών στοιχείων και συνόρων - όπως θα... χτυπούσε (στο φαινόμενο η γενιά τής hipster πόζας (μόνο τυχαίο δεν είναι το «Γιατί δε Χορεύετε Ρε;» του The Boy που παίζει σε μια αμήχανη μάζωξη), της «φούντας», της αναδουλειάς, τού «να γίνει φάση κι έτσι»: με σχόλια στην ελληνική τσάμπα μαγκιά, την τοξική αιεθαλή γονική παροχή, τους Αθηναίους στην κοσμάρα τους, την ανεργία, τη συμπλεγματικά «κολλημένη» επαρχία, τον πόλεμο των φύλων (και υποψιάζομαι, κρίνοντας από τη σχετική διαλογική & εικαστική σταθερά και με κλου μια mini σάτιρα των καλλιστείων, κυρίως στο γυναικείο ερωτικό είδωλο, όπως συγκροτείται, προβάλλεται και... εισπράττεται).

Αναντίρρητα συγχωρητέο και έχοντας να κάνει μάλλον περισσότερο με τη sui generis φύση τού υλικού και τις περιοριστικές έμψυχες / τεχνικές mix'n'match προδιαγραφές

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN



Μύυυυυυυκοοοος!



τής παραγωγής παρά με την απειρία των πρώτων Ελλήνων αδελφών (στα βήματα των Πόλις και των Κοέν παρά των... Γουατσόφσκι, εξυπακούεται) auteur στη φόρμα της μεγάλης οθόνης, δεν παύει να σε απογοητεύει (αλλά και να σημαίνει κάτι υπέρ του) το ότι αυτό το ντεμπούτο υπόσχεται διαρκώς ότι θα σε φτιάξει για κάτι που, όμως, σπανιότατα... βγαίνει. Παρεϊστικές ατάκες («Το καλύτερο χέσιμο που δεν έκανα ποτέ» - «Τι έγινε, σ' έκοψαν, ρε φίλε;») θα μπορούσαν να πυροδοτήσουν πολύ γέλιο, αλλά τρώνε χόμα απ' την άνευ απαιτήσεων διεύθυνση της τρακαρισμένα μπλαζέ «φιλικής» υποκριτικής στο πλατώ ή στο ντουμπλάζ, ενώ τα δραματουργικά χάσματα, οι μυθοπλαστικές αφαιρέσεις και η προβληματική συνδεσμολογία είναι σπάσιμο.

Το χειρότερο: εκθέτοντας (να διαβαστεί «διπλά») προσεγμένο στήσιμο και βλέμμα στους φωτισμούς και τις συνθέσεις κάδρων, ενώ φετιχισμός σταθερών οιονεί Polaroid λήψεων παλεύει μεταξύ Γιούργκεν Τέλερ και Λάρι Κλαρκ σε ξυρίσματα μπικίνι, κοριτσιίστικο πιπί, μπαλίτσα με μαγιό κτλ. - και το άξιο για ελληνικό σλόγκαν της σεζόν («Καριόλες!») ψάχνει το κοινό που θα το κανιβαλίσει δεόντως. Ο «παππούς», ένα πυροβολημένο φίδι - προστάτης των εδαφών όπου αράζουν οι βλάμισσες ηρωίδες, ανοίγει και κλείνει την ταινία. Να σκάσουν οι εχθροί τους, οι Ιωνάδες, παππούδες της γηγενούς arte rovera αβανγκάρντιας, θα επιζήσουν και θα αλλάξουν δέρμα, κάνοντας κάτι ανώτερο μετά το «Lustlands». Τώρα εσύ αν πας για Callas, να ξέρεις ότι με τη Μαρία ουδεμία σχέση...





ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Για το crowd των δημιουργών, σίγουρα. Για τους φανατικούς του «καλού» εμπορικού ή κουλτουριάρικου, ένα λιγότερο ή περισσότερο γαλανόλευκο αξιοπερίεργο.

LINK ME

official trailer

imdb



ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

